

Mikaela Wilkins

(baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i USA.

»Jeg er Guds kære barn,« sang Cameron med de andre primarybørn. Cameron havde svært ved at høre, men han elskede at synge. Og snart skulle de synge i primaryprogrammet. Det var allerede om en måned!

Da sangtimen var slut, kom søster Jones med en bekendtgørelse. »Vores pianist i Primary flytter snart. Vi vil meget gerne have, at nogle af jer spiller klaver i primaryprogrammet. Er der nogen af jer, der har lyst til at spille en sang eller to?«

Klaverspilleren CAMERON

Cameron vidste ikke, hvordan man spiller, men han ville gerne hjælpe.

Cameron rakte hånden op. Han ville gerne hjælpe til i programmet.

Søster Jones skrev navnene ned på de børn, der ønskede at hjælpe. »Emma. Ben. Og Cameron! Jeg vidste ikke, at du kunne spille.« Hun smilede.

Cameron havde aldrig taget lektioner før, men han kunne godt lide at lave sange på klaveret hos sin bedstemor.

»Jeg er ikke særlig god endnu,« sagde han. »Men jeg tror, at jeg kan klare det, hvis jeg øver mig!«

»Tak, fordi du er villig til at tjene,« sagde søster Jones. Hun gav hvert barn to sange at spille.



Cameron havde lyst til at spæne ned ad gangen. Han havde altid ønsket at lære det, og nu kom han til det!

»Du ser begejstret ud! Er der sket noget i Primary?« spurgte mor, da de steg ind i bilen efter kirke.

Cameron smilede. »Jeg skal spille klaver til primaryprogrammet!«

»Det er dejligt, at du gerne vil hjælpe,« sagde mor. »Men du ved ikke, hvordan man spiller klaver godt nok til at gøre det.«

Cameron rettede sig op. »Jeg kan lære det. Jeg vil øve mig virkelig meget! Jeg kan bruge bedstemors klaver.«

»Så må vi hellere komme i gang!« sagde mor.

Mor hjalp Cameron med at finde en klaverlærer. Læreren viste ham enkle måder, hvorpå han kunne spille »Jeg elsker Herrens tempel« og »Jesu Kristi Kirke«.

Cameron øvede sig hos bedstemor så ofte, som han kunne. Han øvede hver linje i sangene igen og igen. Han lavede mange fejl, men han blev ved med at prøve og blev ved med at spille. Til sidst kunne han spille begge sange.

Snart var det tid til primaryprogrammet. »Hvordan har du det?« spurgte mor.

Cameron holdt sine klavernoder tæt ind til sig. »Nervøs. Men også spændt.«

Da det var hans tur til at spille, rystede Camerons hænder lidt. *Vor himmelske Fader, hjælp mig*, bad han i sit stille sind. Han tog en dyb indånding. Så spillede han så godt, han kunne. De andre børn sang med.

Da sangen var forbi, smilede han. Det var sjovt! Han vidste, at Helligånden hjalp ham.

Nu, hvor han allerede havde spillet en sang, følte Cameron sig mere sikker. Han begyndte den anden sang. Hans fingre bevægede sig hen over tangenterne, ligesom han havde øvet det.

Denne sang var Camerons yndlingsang. Han tænkte på ordene, mens han spillede. »For jeg tror på vor Frelser, Jesus Krist, som viste os vej.«



Hvilken færdighed kunne I tænke jer at lære?

Cameron havde arbejdet hårdt på at lære sangene til programmet.

Måske er det at spille klaver en måde at bære mit vidnesbyrd på, tænkte Cameron.

Efter programmet gav mor Cameron et stort knus.

»Hvordan var det?« spurgte hun.

»Til at begynde med var jeg nervøs, men det var sjovt!« sagde Cameron. Han ville gerne blive ved med at øve sig og lære endnu flere sange. ●